

заднитѣ крачка отъ колѣната надоле бѣха бѣли и копитцата бѣли, като че бѣ обула бѣли високи чорапи на бѣли пантовки. Опащето, съ бѣло на края, стоеше спокойно отпуснато като моминска плитка. Но главата. . . Ехъ, та тя струваше колкото тѣлото. Съ вити кждри на челото и шарени рожеата токущо извили малко изъ бухналитѣ кждри, тя я държеше високо и нѣкакъ наперено.

Обечка закусва

Тя снемаше отъ сѣното сламка по сламка и наживяше, като не погледваше нито къмъ воловетѣ, нито къмъ Марча. Когато мама пристѣпи къмъ нея да ѝ даде хлѣбецъ, юничката подскочи и се хвърли възъ яслитѣ. Не позволи и ржка да се сложи върху ѝ.

— Дива си като планинка, — каза ѝ мама. — Чакай, ще си те укротя азъ тебе и ще ми станешъ крава за чудо.

* * *

Зимнитѣ дни се търкаляха единъ следъ други и отминаваха, и Обечката се промѣни. Тя не само